

Ξεμνοῦμε. Ἡ ἴδια ἄβυσσο πάλι κατὰ μακρός τοῦ δρόμου. Τρέχουμε πάντα ἕνα στραβοπάτημα μακρὰ τῆς. Ὁ καπετάνιος ὀλοένα καμτσιακιάζει μὲ πιὸ πολὺ πείσμα. Τὰ φαντάσματα πάντα πληθαίνουν καὶ τὸν περιζώνουν. Καμτσιακιάζει ὀλοένα κ' οἱ ἦχοι τῆς μάστιγας τοῦ ἀδιάκοποι κι ἀπάνωτοι μέσα στὴ νύχτα, εἶναι σὰν χροσσοὶ σπίθες ποὺ ἔξασπάνουν.

Ξημερώνει.

Βλέπω στὸ πρῶτο φῶς τὸ πρόσωπό σου. Ἦσυχο κι ὄραιο.

Στὴ μεταξωτὴ κορδέλλα ποὺ τριγυρίζει τὴ λιγερὴ μέση σου στέκεται τὸ τριαντάφυλλο τοῦ ἔρωτά μου. Εἶναι πάντα ζωντανὸ σὰν τὴν πρώτη στιγμή ποὺ σοῦ ἔδωσα καὶ κάτωσπερο σὰν τὸ χιόνι.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

## Η ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΗ

Ἡ βροχὴ μᾶς εἶχε κλείσει σ' ἕνα μαγαζάκι. Ὁρεσ μέναμε κεῖ καὶ μιλοῦσαμε. Ἐίχαμε πεῖ πολλὰ καὶ πολλὰ, κῆπειτα χωρὶς νὰ μιλοῦμε κοιτάζαμε τὴ βροχὴ, ποὺ λεπτὴ, μονότονη, ἔπεφτε καὶ σὰ νὰ τοιμποῦσε τ' ἀπλωμένα νερά.

Καὶ δὲν εἶταν κανεὶς ἄλλος στὸ μαγαζάκι, ἀπὸ μᾶς. Ὁ μάγερσ μαγέρευε καὶ πίσω του, στὸν τοῖχο ἀπειρες μύγες εἶχαν καθίσει. Νόμιζες πὼς εἶταν κεντημένος, ἢ νᾶχαν ἀπλώσει κάποιου βέλο μὲ βουλτισες μαῦρες.

Ἡ σιωπὴ μας δὲν κράτησε πολὺ. Ὁ Σαμουὴλς μίλησε:

— Εἶπαμε πρὶν, εἶπε, γιὰ ὄνειρα, γιὰ τὰ σκυλιά, ποὺ οὐρλιάζουν, δταν πρόκειται νὰ πέσει κάποιος κακὸ στὸ σπῆτι, ποὺ μένουν. Καὶ πολλὲς φορὲς καὶ γιὰ γειτονικά, ἢ συγγενικά. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ τώρα, καὶ πὼς ζῶα ἄγρια, πουλιά, ὄρνεα, κλαῖνε, θρηγοῦν δταν εἶναι νὰ πέσει στὸν τόπο ποὺ ζοῦν ἀπὸ χρόνια, στὴν πατρίδα τους, κάποια συμφορὰ μεγάλη!

Εἶχανε Σεπτέμβριος τοῦ 16. Ἐνα βράδυ κλεισμένος στὸ δωμάτιό μου ἔγραφα. Ἡ ὄρα εἶταν περασμένη. Εἶχα βαλθεῖ κάτι νὰ τελειώσω καὶ ἄς μεθρῖσκε καὶ τὸ ξημέρωμα.

Εἶχα λοιπὸν, βυθιστεῖ στὸ γράψιμο, ἢ σὲ κείνο ποὺ ἔγραφα, δταν ξαφνικὰ μέσ' στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, ἀκούω μιὰ φωνή, ἕνα κλάμα ἔξω, κομμένο σὰν κλάμα γυναίκας, γρηῆς. Πρὸ πάντων γρηῆς, αὐτὴ τὴν ἐντύπωση μοῦκανε.

Ἄκροάστηκα καλά. Ναι, ναι, εἶταν ἓνα κλάμμα κομμένο ἢ ποὺ κοβόταν, γεμᾶτο πόνο, ἓνα παράξενο ὄμως, κλάμμα καὶ ἀπαίσιον μαζί!

— Μὰ τ' εἶναι αὐτό! εἶπα.

Τὸ κλάμμα ξακολοθυοῦσε μὲς στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Μὲ φρέικη πέταξα τὴν πέννα, καὶ ἀρπάζοντας ἓνα μπιστοῦνι χοστρό, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, βγήκα στὴν ἀλή!

Μὰ εἶτανε οὐ νὰ θρηνοῦσε κάποια γρηᾷ στρίγγλα καθισμένη κάπου κεῖ κοντά...

Ἡ σελήνη φώτιζε δυνατὰ κυκλωμένη ἀπὸ σύννεφα. Καὶ μὲς στὸ σπιτί ἡσυχία, σιᾶλλα δωμάτια. Κανεὶς δὲ φαινότανε νῆχε ἀκούσει τίποτα.

Τὸ κλάμμα πιδ δυνατὸ ἀκουγόταν. Καὶ ὅπως οἷς εἶπα, εἶτανε οὐ κεῖ κοντά, σὲ κάποια μεριά, νὰ καθόταν γρηᾷ μάγισσα, κακιὰ γρηᾷ καὶ μάντισσα κακῶν νᾶκλαιγε, νᾶφινε φωνὴ πόνου μεγάλου.

Ἔρμησα ἔξω, στὸ δρόμο. Ἄλλὰ μόλις ἐπρόβαλα ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ φωτίστηκα ἀπ' τὸ φῶς τῆς σελήνης, μιὰ φωνὴ ἀλλοιώτικη, φόβου ἄγρια, ἀκούστηκε νὰ γίνεται κεῖ κοντά.

Ἔψωσα τὸ ξέλο. Τίποτα δὲν εἶδα.

— Μὰ τ' εἶναι αὐτό! εἶπα, μὴν εἶναι νυχτοπούλι, κουκουβάγια;

Προσπάθησα νὰ δῶ στὰ κεραμίδια τῶν ἀντικρινῶν σπιτιῶν, ἐνὸς μάλιστα, χαμηλοῦ πολὺ, ποὺ εἶταν καὶ σὲ κατηφοριὰ καὶ ὅπου μοῦ φάνηκε πῶς βγήκε ἡ φωνή.

Ἔτιποτα, τίποτα. Τὸ φῶς τῆς σελήνης φώτιζε καλά τὰ κεραμίδια.

Καὶ ἡ φωνὴ εἶχε πάψει.

Ἔνα σκυλλ ἐρχότανε γρηᾷγορο, μαῦρο, γνωστό μου, μὲ τὴ μύτη κάτω καὶ τὴν οὐρὰ μαζεμένη. Καὶ μπῆκε μέσα στὸ ἀντικρινὸ σπιτί ἀπὸ μιὰ τρύπα.

Ἔκανα νὰ μπῶ μέσα, δταν ἀκούω φωνὲς πολλές, ὁμοίως μὲ κείνη, ἀπὸ παντοῦ, ἀπ' τὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου, ἀπ' τοὺς ἀντικρινοὺς λόφους, ἀπ' τὰ χωράφια, ἀπὸ παντοῦ, νὰ κλαίνε, νὰ θρηνοῦν!

— Μὰ τί σημαίνει αὐτό; ρώτησα τὸν ἐαυτό μου.

Ἀισθανόμουν ὅτι κάτι κακὸ σήμαινε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ διηγήθηκα αὐτὸ σὲ ἓνα γέρο γνωστό μου, ἓνα γέρο δάσκαλο.

Τᾶκουσε μὲ προσοχὴ καὶ μοῦπε ἔπειτα:

— Μὴν εἶναι ἡ γλαύκα τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτὴ θάνατι, κᾶκλαιγε γιὰ κᾶποιο κακὸ μεγάλο, μεγάλα κακά, ποὺ θὰ πέσουν στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἑλλάδα;